

ŞİİRLE GEÇEN AY

Mehmet Can Doğan

■ Turgut Uyar'ın Kitaplarına Girmemiş Üç Şiiri

Turgut Uyar'ın ilk şiiri “Yâd”, *Yedigün* dergisinin 22 Haziran 1947 tarihli 746. sayısında yayımlanır. Gençlerin ve şiir heveslilerinin dergiye gönderdikleri metinlerini, Nihad Sami Banarlı değerlendirir ve yayımlanacak yetkinlikte bulunanlar, “Güzel Şiirler” başlığı altında yayımlanır. Uyar, şiirinin *Yedigün*'de yayımlanmasını çok önemsemediğini ve bunun kendinde heyecan uyandırmadığını belirterek, “O derginin şiir beğenisinin üst düzeyde olmadığı duygusu vardı içimde. Bir inat sorunuydu benimki.”¹ der. “İnat sorunu”, pek çok şiir heveslisinin dergiye ürünler gönderip geri çevrilmesiyle ilgilidir. İnat edip bir şiirinin dergide yayımlandığını görür, Uyar; ardından *Yedigün*'e başka şiirler de gönderir. Kendisi “inat sorunu” diye değerlendirse de, “Askerî Memurlar Okulu”nu yeni bitirmiş bir gencin yazdığı şiirlerden birinin yayımlanması, bir eşiğin aşılması anlamına gelir. Nitekim, “Sonraları, küçücük *Kaynak* dergisi ile inatlaşmaya başladım. Bir yıl sürdü. Başardım.” demesi, “inat sorunu”nun sürdüğünü gösterdiği kadar eşiğin aşıldığının da işaretidir.

“Küçücük *Kaynak* dergisi”, Turgut Uyar'ın kendini gösterdiği yayındır. Bu, hem dergide pek çok şiirinin çıkmasıyla hem de 1948'de düzenlenen “Kaynak Şiir Yarışması”nda “Arz-ı Hal” adlı şiiriyle ikinciliğe değer görülüp ilk şiir kitabı *Arz-ı Hal*'in Kaynak Dergisi Yayınları tarafından okura sunulmasıyla ilgilidir. Söz konusu yarışmada “Arz-ı Hal”i, Kenan Akyüz ile Ahmet Muhip Dıranas ikinciliğe; Nurullah Ataç ise birinciliğe değer görmüştür.

1 Turgut Uyar, “Yaşamımda İlkler”, *Milliyet Sanat Dergisi*, S 330, 2 Temmuz 1979; aynı yazı için bakınız: *Korkulu Uсталık*, Hazırlayan: Alâattin Karaca, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul 2009.

“Kulakların Çınliyordur”, Uyar’ın *Kaynak*’ta yayımlanan (S. 4, 1 Nisan 1948) ilk şiiridir. Uyar, dergide çıkan on şiirini -ki bu, yayımladıklarının yarısıdır- ilk kitabına da ikinci kitabı *Türkiyem*² de almaz. *Kaynak* dergisi, Uyar’ın şiir dünyasında fark edilmesini sağlar; eşiğin aşıldığı yerdir o.

Turgut Uyar, eşiği aştıktan sonra dönemin en önemli edebiyat dergisi *Varlık*’a geçer. 1949’da başlayan *Varlık* dönemi, 1950’lerin ortalarına kadar sürer. Bu dergi, Uyar’ın genç bir şair olarak kabulünü hazırlar. Hem dergide hem *Varlık* Yayınları’nın şiir yıllığı gibi çıkardığı *Yeni Şiirler* adlı kitaplarda pek çok şiiri yer alır. Ayrıca ikinci kitabı da *Varlık* Yayınları tarafından okura sunulur. *Varlık* Yayınları, genç bir şair olarak Uyar’a yatırım yapar; bunda, Nurullah Ataç’ın zarını Uyar’a atmasının önemli bir etkisi olsa gerektir. Nitekim, Ataç’ın *Türkiyem*’e yazdığı “Önsöz” de bunu gösterir.

Turgut Uyar, *Varlık*’ta ve *Yeni Şiirler*’de yayımlanan yirmi iki şiirini kitaplarına almaz. Hem *Kaynak*’ta hem de *Varlık*’ta pek çok şiiriyle görünmesi, onun şiirle kurduğu yoğun ilişkiyi gösterdiği kadar yazdıklarını kolayca yayımlayabileceğine duyduğu güveni de belirginleştirir. Bu dergilerde yayımladığı otuzdan fazla şiirini kitaplarına almaması, yazdıklarını önemsemesiyle açıklanabileceği gibi, şiir yayımlamadaki ıvencen tutumu gözetmeyi de gerektirir. Elbette, 1950’lerden başlayarak Türk şiirinin geçirdiği yenileşme hamlelerinin şiiri duyusu, kurusu ve algılayışı yönünden hızla eskittiği de düşünülmalıdır.

Turgut Uyar’ın yukarıda anılan dergi ve kitaplardaki bazı şiirlerini kitaplarının dışında tutma hassasiyeti, çok yazma ve kolay yayımlamanın getirdiği bir sonuçtur. Bütün bu anlaşılır kılma gerekçeleriyle birlikte Uyar’ın kitaplarına almayı yayımlandığı yerlerde bıraktığı şiirlerinin bir şairin ve giderek şiirin oluşum sürecini görmek bakımından önemi yadsınamaz. Böyle düşündüğüm için Uyar’ın kitaplarına girmemiş şiirlerini, derleyip toparlayarak “*Yitiksiz*” adıyla 2010’da yayımlamıştım. Şiir dünyasının ilgi gösterdiği bu kitabın yayınından sonra geçen on bir yıl içinde, başka konularda araştırma yaparken Uyar’ın şiirleri de hep dikkat alanımdaydı. Böylece bir antolojide, bir gazetenin sanat sayfasında ve *Yeni Şiirler 1953* adlı kitapta, Uyar’ın kitaplarına girmemiş üç şiirini daha buldum. Bunlar, Turgut Uyar şiirini değerlendirir-

Kaynak Dergisi Şiir Yarışması’nda, ikinci ve üçüncü olan iki şairin şiirleri bir kitapta

2 Turgut Uyar, *Türkiyem*, *Varlık* Yayınları, İstanbul, Şubat 1952.

ken yepyeni ufuklar açan metinler değil doğal olarak. Doğal olarak diyorum çünkü “*Yitiksiz*”de topladığım diğer şiirlerle bir arada geliştikleri belli. Bunlar, 1950’lerin başında Uyar’ın şiir dünyasının sınırlarını görmek ve aynı yıllarda yayımladığı diğer şiirlerle belirginleşen sınırların nasıl tahkim edildiğini fark etmek bakımından dikkat çekici metinler.

“Asker Şairler”den Turgut Uyar’ın “Memleketim”i

Turgut Uyar’ın babası Hayri Bey, harita subayı olarak orduda hizmet etmiş; Binbaşılıktan emekliye ayrılmıştır. Turgut Uyar da Ankara ve Konya Askerî

1950’lerde Turgut Uyar
(*Şiirimizin Cumhuriyeti-Yeniler
Antolojisi*’den)

Ortaokullarında okuduktan sonra Bursa Işıklar Askerî Lisesi’ni ve ardından Askerî Memurlar Okulu’nu bitirmiştir. 1950’lerin sonunda, Kara Kuvvetleri Komutanlığı Karargâhı’nda üsteğmen rütbesiyle personel subayı olarak görev yapmış; 1958’de ordudan ayrılarak Türkiye Selüloz ve Kâğıt Sanayii’nin (SEKA) Ankara şubesinde çalışmaya başlamıştır.³ Bu bilgiler, Uyar’ın *Asker Şairler Antolojisi*⁴ adlı bir kitapta yer almasını açıklamak için gereklidir.

Söz konusu antoloji, 1951’de basılmakla birlikte, hazırlayanın “Birkaç Söz” başlıklı yazısından anlaşılacağı üzere, 1950’de hazırlanmıştır. Faruk Çağlayan, “Birkaç Söz” başlıklı yazısında, antolojiyi hazırlarken kendisine pek çok kişinin yardım ettiğini belirtir. Muhtemelen, Turgut Uyar da Çağlayan’a yardım edenlerden biridir. Herhangi bir araştırma veya yönlendirme ile yardım edip etmediğini bilme-

mekle birlikte, şairin özgeçmişini ve şiirlerini doğrudan göndererek antolojiye katkıda bulunduğu açıktır. Uyar’ın söz konusu antolojide, sırasıyla “Arz-ı Hal”, “Şehitler’den”, “Memleketim” ve “Turnam Seninle” adlı şiirleri yer alır. Daha çok 1920’li yıllarda doğan şairlerin şiirlerine yer verilen antolojide, Uyar, Fazıl Hüsnü Dağlarca’dan sonra en çok sayfa ayrılmış şairdir. Uyar’ın antolojideki dört şiirinden üçü daha önce başka yerlerde yayımlanmıştır. “Memleketim”in ilk kez bu kitapta yayımlanması, şairle antolojiyi hazırlayan Çağlayan’ın doğrudan temasta olduğunun işaretidir.

3 Murat Yalçın (Editör), *Tanzimat’tan Bugüne Edebiyatçılar Ansiklopedisi*, Cilt 2, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul 2001, s. 864; Hüseyin Karakan, *Şiirimizin Cumhuriyeti-Yeniler Antolojisi*, İstanbul Matbaası, İstanbul 1958, s. 259.

4 Faruk Çağlayan, *Asker Şairler Antolojisi*, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara 1951.

Beş birimden oluşan “Memleketim”, Turgut Uyar’ın 1951’e gelene kadarki şiirlerinden sesi, tonu ve tutumuyla ayrışır. Modern Türk şiirinde 1940’lı yılların ortalarında güncellenen destan tarzı şiir yazma eğilimi, memleket ve hümanist insan algısına yönelme çabasıyla toplumcu gerçekçi şairlerin sınıfsal farklılıkları belirginleştirdikleri şiir söyleminden ayrışır. Turgut Uyar’ın “Memleketim”i, edebiyat ortamındaki destan eğilimine; memleket kabulü, tarih ilgisi ve Anadolu halkıyla özdeşleşme niyeti yönünden eklenir. “Memleketim”, Uyar’ın 1951’e gelene kadarki şiir birikimine memleket sevgisini içermesiyle bağlanmakla birlikte bir “davul” sesine eşlik edencesine yükseltelen sesi, Şeyh Şamil ve Köroğlu figürleriyle iyice belirginleştirilen kavgacı tonu, türkü ve şarkılardan aktarılan dizelerle folklorla yaslanma çabası ve milliyetçi bir görüşle onlardan ayrılır. Uyar, başka bir yazımda vurguladığım gibi, ilk şiirlerden başlayıp sonrakilere gelene kadar memleket coğrafyası geniş bir şairdir. Özellikle *Türkiyem* adlı kitabında, memleket, insanla belirginleşir; Anadolu halkının güç koşullarda süren hayat mücadelesi, dramatik bir biçimde yansıtılır. Bu mücadeleye kayıtsızlık ise şiiri söyleyen öznenin burkuntusunu hazırlar; özne, acı çekenin, çaresiz kalmışın, mağdur ve mazlumun yanındadır; insana karşı hayli duyarlıdır. Kendisi böyleyken halkın hayatını kolaylaştırması gerekenlerin duyarsızlığı, onu da çaresiz bırakır ve çaresizlikte ironi belirginleşir. Bu bağlamda, *Arz-ı Hal*’in son şiiri “Bir Anadolu Vardır”ın şu dizeleri anılabilir:

*“Bir Anadolu vardır.
Yazları, kışları, kıtlıklariyle,
Aşılmaz duvarların arkasıdır.
Cin dağlarının arkasıdır.
Bir Anadolu vardır, Anadolu,
Bir lüks banyo sabununun markasıdır..”* (s. 20)

Turgut Uyar’ın görevi gereği bulunduğu Posof, Terme gibi yerler, halkla karşılaşmasını sağlamıştır. Bu karşılaşmanın, onun duyuşunda önemli bir etkide bulunduğu açıktır. Uyar’ın “Posof Askerlik Şubesinde Askerî Muamele memuru”⁵ olarak çalıştığı günlerde yazdığı “Memleketim”, dramatik yapısını, seslenen “Kâsım” figürü ve bir düğün havasından alır. Bununla birlikte, Uyar’ın bu şiirde Anadolu ve Türkiye temalı başka şiirlerinde belirginleşen dirime değil, kavrama daha yakın durduğu rahatlıkla fark edilir. Şairin 1951’e gelene kadarki şiirleri içinde “Memleket”im *sert ve öteleyici* bir metindir ve şairin şiir toplamında bir benzeri yoktur; ancak ton farkı belirtilerek, Kore Savaşı konulu “Nort Star Destanı”ndan⁶ adlı şiirle memleket insanının aşkınlaştırılan yiğitliğinde birleştiği söylenebilir.

5 Faruk Çağlayan, *Asker Şairler Antolojisi*, s. 75.

6 Turgut Uyar, *“Yitiksiz”-Kitaplarına Girmemiş Şiirleri*, Hazırlayan: Mehmet Can Doğan, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul 2010, s. 38-39.

“Edirnekapı Üstüne” Vaiz Sokak’ın “Şiir”i

Turgut Uyar, “Vaiz Sokak” adlı yazısında, Edirnekapı’yı anlatır; şöyle der:

“Kapıdan girince, ilk sokak kale boyu, onun bir altı, Vaiz Sokağı. Kiliseyle başlardı Vaiz Sokağı, Kömürcü Edâ Hanımın dükkânıyla biterdi. Çevrenin parke döşeli tek sokağı. Kariye Camii’ne giden tek yoldu çünkü. O zaman ‘seyyah’ olan turistler gelirdi Kariye Camii’ne, mozaikleri için.”⁷

“Edirnekapı Üstüne Şiir”de⁸, Turgut Uyar, çocukluğunun geçtiği bu sokağı anlatır. Anlatır sözcüğünü özellikle seçtim. Çünkü anlatımcı bir metindir “Edirnekapı Üstüne Şiir”. Uyar, *Türkiyem*’de ve kitaplarına almadığı bazı şiirlerinde, mahalle hayatını anlatır veya bu hayattan izlenimler sunar. Bu şiirlerinde, mahalleyi peyzaj olarak yansıtmak veya betimlemek yerine, mahalle düşüncesini belirleyen hayata, ilişkilere, insana odaklanır. Orta hâlli insanların kendi doğası içinde rahat bir biçimde akıp giden hayatları, memnuniyet duygusu verecek ve yaşama sevincini yansıtacak bir biçimde tasarlanır.

Yedi birimden oluşan “Edirnekapı Üstüne Şiir”de de mahalle hayatı, yukarıda belirginleştirdiğim hassasiyetle merkeze alınır. “İstanbul dediler mi benim aklma, / Vaiz sokağı gelir hemen.” dizeleri, Bedri Rahmi Eyüboğlu’nun “İstanbul

deyince aklıma martı gelir.” dizesiyle başlayan “İstanbul Destanı” adlı şiirini çağırır. Eyüboğlu, şiirinin adında işaret ettiği gibi, bir İstanbul destanı kurmuştur. Turgut Uyar, ölçeği daraltarak Vaiz Sokağı’nın destanını yazar. “Vaiz Sokak” başlıklı yazısında dikkat çektiği dinî mimariyi temsil eden yapı, şiirin ilk biriminde de belirir. Bu birim, dinî ve sivil mimari eserleri gösterilerek, insanların hoş telaşı yansıtılarak, doğayla uyum öne çıkarılarak mahallenin gündelik hayatına girer sanki. İkinci birimde, yine mimari yapı içinde insanlar gösterilir. Gündelik hayatın akışı, burada bir kahvehanede sürer.

Şiirin üçüncü biriminde anlatıcı özne, sokaktan eve girer. Uyar’ın benzer diğer şiirlerinde olduğu gibi bunda da küçük hayatının sınırları içinde mutlu olmayı becerebilen sıradan insanlarla bir aile sof-

7 Turgut Uyar, *Sonsuz ve Öbürü*, Hazırlayan: Tomris Uyar-Seyyit Nezir, Broy Yayınları, İstanbul 1985, s. 119.

8 Turgut Uyar, “Edirnekapı Üstüne Şiir”, *Yeni Şiirler 1953*, Varlık Yayınları, İstanbul, Aralık 1952, s. 7-9.

rası kurulur. Aile, mutluluğun ve yaşama sevincinin kaynağı olarak sunulur. Başkalarının hayatıyla zehirlenmek yerine kendi dünyasını kurup koruyabilmenin memnuniyeti hissedilir şu dizelerden:

*“Alnımızın terinden, elimizin emeğinden
Etrafa yayılınca makarnanın buğusu,
Bize ne elâlemin on türlü yemeğinden”*

Dördüncü birimde, anlatıcı özne, “Alır karımı gezmeye götürürüm” der. Böylece mekân genişletilir. Sultanahmet ve Yeni Camii gezilip görülen yerler arasındadır. Özne, gezilen yerleri hep insan, doğa ve çevre ile iç içe sunar. Gezme sırasında da memnuniyet ve yaşamaktan duyulan sevinç derinden hissedilir. Memduh Şevket Esendal’ın bazı hikâyeleriyle benzeşen bir algı ve kabul vardır “Edirnekapı Üstüne Şiir”in dünyasında; başka bir deyişle her şey yerli yerindedir. “Bir gülüşü karımın sevdami yeniler” diyen özne, severek ve sevilerek çoğalır. Sonraki birimde bu çoğalma hâli, farklı bir zamana aktarılır ve özne, mahrem bir bakışın bıraktığı hoş duyguyla evine döner. Bu birimdeki “Denizlerin kumuyum, balıkların puluyum” dizesiyle türküleri gözeten Uyar, hemen ardından gelen dizede, anlatıcı özneyi de açık eder: “Adım Turgut kendim İstanbulluyum”. Uyar, ilk dönem şiirlerinin bazılarında, kendi adını söylemekten çekinmez. Bu, 1940’lı yıllarda özellikle Salâh Birsel’in tercih ettiği bir söyleyiş özelliğidir.

Altıncı birimde, anlatıcı özne, yine evinde görünür. Kirada oturmasına rağmen huzurludur, memnundur, geleceğe inanır ve güven duyar:

*“Bizim ev iki oda, bir sofa
Ev sahibi ayda yetmiş lira alır.
Kapıda atnalından, sarmısaktan bir nazarlık
Önümüzde kaleler, arkası mezarlık.
Gün olur, çoluk çocuğunla bir bakarsınız
Güzelim Vaiz Sokağı’nda benim de
Ferah, aydınlık bir evim olur.”*

Şiirin son biriminde, bu ev hayali üzerinden gidilir. Her ne kadar uzak bir hayal gibi görünse de ev, özneyi hayata bağlar; ayrıca yerleşiklik duygusunu da canlı tutar. “Edirnekapı Üstüne Şiir”, hayata ve geleceğe duyulan inancın şiiridir; Turgut Uyar’ın ilk şiirlerindeki duyuya da buradan bağlanır.

Yalnızın “Fakir Avuntu”su

“Fakir Avuntu”⁹, bireyi fark edişin kıpırtısıdır. Şiirin daha ilk dizesinde, sıkıntı belirir: “Vaktiniz derin sularda geçecek”. “Derin sular”, bir büroda çalışan ve dirimi dört pencereden gören kendine kapanmış öznenin bunaltısıdır. Böyle belirlendiğinde “Fakir Avuntu”nun *Dünyanın En Güzel Arabistanı*’ndaki duy-

9 Turgut Uyar, “Fakir Avuntu”, *Vatan İlâvesi*, 31 Ekim 1952, s. 2.

FAKİR AVUNTU

Vaktiniz derin sularda geçecek
Bir kadın sizi hatırlayacak arada bir
Sonra bir ağustos ayında bir cumartesi
Bir büroda bir adamı sıkboğaz edecekler
Önünüze dört pencere dikilip duracak
Bu nebiçim gök mavi
Bu nebiçim beyaz alımlı
Bir kadınla bir adam öpüşecekler
Bir siz kalacaksınız

Ben avuntumu buldum bana ne
Bayağılaştıkça kurtuluyorum
İnsanca değil ama aldatici
Ama siz ama siz göreceksiniz
Bir kadın sizi hatırlıyacak arada bir
Diyeceksiniz ki üç gece uykusuz kalabilirim
Diyeceksiniz ki bugün var yarın yok
Diyeceksiniz ki hiçbir şey yoksa aşk var
Bir bardak rakı iç*) şarkı söyleyeceksiniz
Ama siz ama siz adam olmayacaksınız
O sizin dediğiniz geceleri
Üç buçuk ışık yanacak karşı mahallede
Bulvarlarda vitrinler patlayacak
Birisi ıslık çalacak bir başka dilden
Bir siz kalacaksınız

Ben avuntumu buldum bana ne
Ama siz ama size söylüyorum
Birgün dört pencere önünüze dikilip duracak
Birgün bir yağmur önünüze dikilip duracak
Birgün bir orospu önünüzde başkasına gülecek
Bir apartmanın beşinci katından atacaksınız kendinizi
Üç şarkı bileceksiniz birisi utanmaz
Bir kadın arada bir sizi hatırlıyacak
Herkes çekip gidecek destursuz
Bir siz kalacaksınız

Turqut UYAR

şu öncelediği rahatlıkla söylenebilir. Ayrıca şiirin söyleyişi de Turgut Uyar'ın 1950'lerin başlarında yazdığı şiirlerinden belirgin bir biçimde farklıdır.

Şiirde, özne, kendisiyle “siz” dediği başkalarını karşı karşıya getirir. Bir çatışma hâli vardır. Ama bu, özne ile başkaları arasındaki değil, öznenin kendisiyle girdiği bir çatışmadır. Olduğu ile olmak istediği veya olması gereken arasında bir boşluk belirmiştir. Huzuru kaçmış bir özne vardır bu şiirde. Çalışma hayatı, öznenin kendisiyle çatışmasını hazırlamıştır. Dört pencereden gördüğü başkaları, avunmak için bazı hamlelerde bulunur veya özne böyle bir davranış düzeni kurar. Ama bu hamleler nafiyledir çünkü herkes, yalnızlıktan kurtulmak veya yalnızlığa düşmemek için giriştiği bütün hamleleriyle yalnızlığı çağırır.

Öznenin kurtuluş için bulduğu yol bayağılaşmaktır. Fakat bunun nasıl bir bayağılık olduğu belirsizdir, üstelik de bu, “insanca değil”dir. Bu aldatıcı kurtuluş biçimini başkalarının fark etmiyor oluşu, öznenin asıl avuntusudur. Bununla birlikte, bulduğu avuntunun “fakir” oluşu, onu tatmin etmediğini düşündürür. Yine de bir avuntunun varlığı veya bir avuntu bulmak, özneyi yalnızlıktan korur; başka bir deyişle özne, yalnızlıktan yalnızlıkla, kendisiyle kurtulur. Yalnızlığı başkalarıyla, ilişkilerle aşmaya çalışanlar ise yapayalnız kalakalırlar.

Hüseyin Cöntürk, “Fakir Avuntu”ya, Turgut Uyar hakkındaki çalışmasında¹⁰ birkaç kez göndermede bulunarak, şiirdeki öznenin “dört duvar arasında hapsedil”diğini, “sıkboğaz edil”diğini, böylece yalnızlaştığını, bu yalnızlıktan bayağılaştıkça kurtulabileceğini düşündüğünü belirtir. Yukarıda dikkat çektiğim üzere, “Fakir Avuntu”nun öznesinin yalnızlığı fark ettiği açıktır ama bayağılaşmanın içini neyle doldurduğu da belirsizdir. “O, bayağılaşmayı başkalarına da salık veriyor. İnsan bayağılaşmazsa sonuç daha da kötü olur, reel dünya onu cana kıymaya kadar götürebilir”¹¹ diyen Cöntürk'ün öznenin başkalarını gözeterek bir kurtuluş reçetesi sunma çabasına dönük yorumu, şiirin bütününde karşılıksız kalmaktadır. Şiirdeki özne, yalnızlığı mutlaklaştırır ve bunu fark ettiği, bilgiye dönüştürdüğü için de onunla veya öylece yaşamayı öğrenir. Bu, yalnızlığın bilince çıkarılması demektir.

“Fakir Avuntu”, Turgut Uyar şiirinde, erken bir metindir ama giderek onun poetik tutumunu bütünüyle sarmalamıştır. *Türkiyem* Şubat 1952'de yayımlandığı için o kitaba girememiştir; gerçi, duyuş olarak *Türkiyem*'de yadırgı bir şiir olarak duracağı da kesindir. Uyar'ın bu şiiri *Dünyanın En Güzel Arabistanı*'na niçin almadığı cevaplanması gereken bir sorudur ama hayli geç sorulmuş bir soru.

10 Hüseyin Cöntürk, *Turgut Uyar-Asım Bezirci, Edip Cansever*, de Yayınevi, İstanbul, Ağustos, 1961.

11 Hüseyin Cöntürk, *Turgut Uyar-Asım Bezirci, Edip Cansever*, s. 27.